

Σέ περασμένα μας σημειώματα, μιλώντας για τήν άφοβία, αναφέραμε συχνά, πώς πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε μέσα μας τί βάζουμε ως πρώτο πράγμα στή ζωή μας. Γι' αυτό, θά αξίζε νά εξετάζαμε αυτό τό ζήτημα πιό κοντά. Θά έπρεπε νά βλέπαμε τί κάνουμε μείς τώρα καί τί πρέπει νά κάνουμε στό μέλλον.

Από τό ζήτημα έχει μεγάλη σημασία, γιατί συνήθως για ότι θεωρεί κανείς πιό σπουδαίο αναγκάζεται νά θυσιάση όσα είναι λιγώτερο σημαντικά. Δέν μπορεί, βλέπεις, νά τά πετύχη κανείς όλα. Θά ήταν, λοιπόν, τραγικό νά θυσιάση κανείς πολλά πράγματα για κάτι, πού στό τέλος άποδεικνύεται άληθινά άσήμαντο. Τί φοβερό πράγμα! Γι' αυτό, όσο είναι καιρός, σείς μάλιστα πού είσθε νέοι, καλό θά είναι νά ξεκαθαρίσετε ποιό είναι τό άνώτερο, τό σημαντικώτερο πράγμα, πού πρέπει μέ κάθε θυσία νά κυνηγήσουμε στή ζωή μας. Έτσι, οτιδήποτε κάνουμε, θά είμαστε εξασφαλισμένοι πώς άκολουθοΰμε τόν σωστό δρόμο.

Τί θά πρέπει νά κάνουμε για νά τακτοποιήσουμε τό σοβαρό αυτό ζήτημά μας; Μά, ότι κάναμε ως τά τώρα· δηλαδή νά κυττάζουμε τό πρότυπό μας, τόν Κύριο. Έκείνος τί έκανε, τί θεωρούσε ως τό άνώτερο πράγμα στήν επίγεια αυτή ζωή;

Αν έρευνήσουμε τά έερά Εθαγγέλια καί γενικά τήν Καινή Διαθήκη, ζητώντας τήν άπάντηση σ' αυτό μας τό έρώτημα, εύκολα θά βρούμε ποιά πράγματα δέν τά θεωρούσε ως τά σπουδαιότερα. Όταν όμως θελήσουμε νά ιδούμε τί Έκείνος θεωρούσε ως άνώτερο, ως τό ~~πρώτο~~ πρώτο, τότε νομίζει κανείς πώς κάπως περικλύονται τά πράγματα καί χρειάζεται νά προσέξουμε περισσότερο.

Άλλ' άς ιδούμε τί δέν είναι τό πρώτο πράγμα σ' αυτή τή ζωή.

Όταν ο Κύριός μας θά άρχιζε τό Έργο Του έπάνω έδώ στή γή, αντιμετώπισε μιá δοκιμασία, έναν πειρασμό. Ήταν σχετικός άκριβώς μέ τό ζήτημα αυτό, δηλαδή μέ τό ποιό πράγμα θά θεωρούσε ως τό άνώτερο, για νά άφιέρωνε όλες Του τίς δυνάμεις σ' αυτό.

Ήταν μετά από μιá έντατική προπαρασκευή πού κράτησε σαράντα ήμερόνυχτα. Είχε ο Κύριος θεωρήσει άπαραίτητο, πριν ν' άρχισή τόν μεγάλο Του αγώνα, νά προπαρασκευασθῆ μέ μακρά νηστεία καί προσευχή.

Τότε Του παρουσιάστηκε ο πειρασμός, ή δοκιμασία. Σέ τί θά άφιέρωνε τή ζωή Του; Σέ υλικά αγαθά, άπ' τίς πιό περιττές πολυτέλειες, μέχρι τά πιό άπαραίτητα, όπως τό καθημερινό μας ψωμί; Όχι, οί πολυτέλειες Του ήταν άχρηστες· τό καθημερινό Του θά Του τό έδινε ο Πατέρας Του. Άφού Έκείνος δέν τό στερεί άπ' τά πουλάκια του ούρανοΰ κι' άφού φροντίζει καί για τά μικρά λουλουδάκια μέσα στά χωράφια, θ' άρνηθῆ νά φροντίση για τά παιδιά Του; Όχι, λοιπόν, δέν αξίζε ν' άφιέρωση τή ζωή Του σ' αυτά.

Ήλθε, όμως, άλλη δοκιμασία: ή έπιτυχία! Ο πειρασμός του ψυθίριζε: Νά τί πρέπει νά βάλῃ κανείς για πρώτο πράγμα στή ζωή του, νά είναι έπιτυχημένος; Η έπιτυχία, οί έπαινοι, τά χειροκροτήματα, ο θαυμασμός του πολλού κόσμου. Όλοι νά σε κυττάζουν. Όλοι νά λένε "Τί σπουδαίο πρόσωπο, τί ικανότης, τί καταποσώνη! Είδες πώς τά καταφέρνει; Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αυτόν". Αν ρωτήσης καί για τό πώς νά φθάση κανείς στήν έπιτυχία; "οΰφ", θά σου άπαρητήσουν "σχολαστικότητες τώρα θά κυττάμε; Σήμερα ο κόσμος έχει άλλαξει, είναι άλλοιως. Αν θέλεις νά έπιτύχῃς, τέτοια πράγματα δέν πρέπει νά τά πολυκοσκινίζῃς. Τράβα έμπρός!" "Ωστε, σκοπός σου νά είναι ή έπιτυχία, άδιαφορώντας αν θά πατήσης επί

πτωμάτων, ἂν θά ἐμπορευθῆς τὰ ἱερά καί τὰ ὅσια, ἂν δέν θά δθυστάσης καί Αὐτόν τόν ἅγιο Θεό νά Τόν παρουσιάσης ὡς συνεργό σου, ἀκόμα καί στά πιό ἄνομα κατορθώματά σου.

Καταλαβαίνετε, πώς μιά τέτοιου εἴδους ἐπιτυχία δέν θά ἦταν ἐκεῖνο πού θά ἔβραζε ὁ Κύριός μας γιά πρῶτο πράγμα στή ζωή Του. Ἦταν δυνατόν γιά τέτοιας ἀξίας ἐπιτυχία νά θυσίαζε καί αὐτήν τήν ζωή Του;

Τέλος ἦλθε ὁ ἄλλος, ὁ μεγαλύτερος πειρασμός. Ἡ ἐξουσία, ἡ ἀπερίοριστη κοσμική ἐξουσία. "Βλέπεις" τοῦ εἶπε ὁ πειρασμός, "ὄλες αὐτές τίς ἀπέραντες βασιλεῖες, μέ τήν ἀτέλειωτη δόξα καί τήν ἀπερίοριστη ἐξουσία τους; Ὅλα αὐτά θά εἶναι δικά σου. Ἐνα μόνο σοῦ ζητῶ: νά πέσης καί νά μέ προσκυνήσης!"

Ἡ ἐξουσία· τί μέγανος πειρασμός! Ὅχι μόνο μέ τή δόξα της, ἀλλά καί μέ ἄλλα θέληγτρά της. Διατάσσεις καί, πρίν καλά-καλά τελειώσης τή διαταγή σου, ἔχει γίνει ἐκεῖνο πού ἠθελες. Πόσα καλά δέν θά μπορούσες νά κάνης . . . Τά ὄνειρά σου, τά ἰδανικά σου γιά ἕναν καλύτερο κόσμο, πόσο εὐκολώτερα δέν θά τά πραγματοποιούσες. Τώρα, πώς γιά ν' ἀνεβῆς ὡς ἐκεῖ πρέπει νά διαφθείρης καί τή δική σου καί πολλῶν ἄλλων τήν συνείδηση, ὅτι πρέπει νά "προσκυνήσης" τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους, δέν ἔχει τόσο σημασία, σοῦ ψυθιρίζει ὁ πειρασμός μέσα σου. Ἀμα ἀνεβῆς ψηλά, σοῦ λέει καθησυχαστικά, τότε θ' ἀπαλλαγῆς ἀπ' ὅλους, θά διορθωθοῦν ὅλα . . . Ἔτσι ἀρχισαν πολλοί, γιά νά προχωρήσουν κατ' εὐθείαν . . . πρὸς τήν καταστροφή.

Μά οὔτε σκέψις πώς ὁ Κύριος θά ὑποχωροῦσε σέ ἕναν τέτοιο πειρασμό. "Ἦπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ", τοῦ εἶπε, κι ἔτσι ἐλευθερώθηκε κι ἀπ' αὐτήν τήν δοκιμασία.

Ἄλλ' αὐτά μᾶς δείχνουν τί ἀπέκρουσε ὁ Κύριος, ἔχι τί προτίμησε. Αὐτό θά τό ἴδοῦμε στά ἐπόμενα.

Ἡ Πατήρ Ἰερώνυμος.